

[Wilhelm]

Jeg er ikke i tvivl om, at det, hr. Hagen Hagensen sagde, var dybtfølt, men jeg er uenig med ham, på nogenlunde samme måde som fru Ebba Strange og fru Aase Olesen er det. I øvrigt vil jeg sige, at hans tale var bedre ved generalprøven i udvalget: dér var ikke et øje tørt; sådan er det jo somme tider.

I relation til diskussionen om, hvem der har kørt disse ting frem, som fru Winnie Møller var inde på var tingets kvinder – og det skal vel rettelig forstås som den socialdemokratiske gruppes kvinder, der har talt lidt med ministeren – synes jeg, at man i historiens interesse, da nu hr. Bernhard Baunsgaard ikke er til stede, må sige, at der er kommet en stribe af initiativer, specielt fra hr. Hagen Hagensen og fra hr. Bernhard Baunsgaard, som, hvad man ellers kan sige om dem, givetvis har ulige CPR-numre.

Det helt afgørende i hensigterne ved lovforslag nr. L 174 er for os at se i hvert fald – forhåbentlig – præciseringen af voldtægtsbegrebet. Vi synes, det er en vigtig og god og rigtig ting, at det omsider er kommet, så man ikke længere kan være i den situation, at det bliver kaldt noget ganske andet og bedømt ganske anderledes. Som forslaget ser ud nu, er det for det andet vigtigt for os at se, at der kommer denne ligestilling af nærmere præciserede, som man kalder det, samlejlignende forhold, og for det tredje, at der kommer en ligestilling af overgreb mod personer af samme køn. Den ændrede strafferamme i lovforslaget er for os at se mest af alt en formalitet. Vi mener, det er en ajourføring af den faktiske udmålingspraksis, og tror ikke, den får de virkninger, som i hvert fald hr. Hagen Hagensen siger han frygter.

Men så er der en virkning af dette forslag, som måske er tilsigtet, måske ikke, men som godt kan vise sig at blive den væsentligste overhovedet, og det er denne systematiske indskrænkning af nævningeinstitutionen.

Jeg vil her gennemgå vores holdning til ændringsforslagene, da vi jo ikke skriver med på betænkning i retsudvalget.

Vi er modstandere af venstres og kristeligt folkepartis ændringsforslag nr. 1 og nr. 9, som jo har det ene formål at fjerne nævningebehandlingen også fra narkosager. Vi er lidt forundrede over, at dette ikke bare at gribe ind i en helt anden lov, men også gøre det på et område, som overhovedet ikke har været nævnt i det foreliggende lovforslag,

ikke har givet ministeriet identitetsproblemer, men det må vi konstatere at det altså ikke har, og det skal ministeriet nok få morsomheder med i fremtiden.

Vi går ind for SFs ændringsforslag nr. 2 og 3, som tilsigter kun at benytte én strafferamme; det samme gælder i øvrigt for den tredje lovovertrædelseskategori vedkommende i ændringsforslag nr. 7.

Vi støtter også SFs ændringsforslag om at få det diskriminerende udtryk »uden for ægteskabet« taget ud af den eksisterende lov de to steder, hvor det står.

Skønt vi måske ikke synes, det er den enkleste, klareste og mest geniale løsning, tilslutter vi os og har selv arbejdet med på at få det ændringsforslag fra justitsministeren, som ligestiller samlejlignende forhold med egentligt samleje i den retslige bedømmelse, i behandlingen og i strafferammer, og det andet, som pudsigt nok er knyttet sammen med dette, og som er overtaget fra de radikales initiativ, om ligestilling af hetero- og homoseksuelle overgreb.

Vi er modstandere af fremskridtspartiets ændringsforslag nr. 8 i røveriparagraffen og, som jeg allerede har sagt, af ændringsforslag nr. 9.

Så har vi stillet et ændringsforslag selv, der retter sig mod det, som jeg nævnte måske er den allerstørste virkning af lovforslag nr. L 174, nemlig indskrænkning af nævningeinstitutionen. Vi er modstandere af, at man indskrænker nævningeinstitutionen. Vi er ikke mindre modstandere af, at man gør det på denne lidt luske måde, at det fremstår som en bivirkning af noget andet, som der har været arbejdet på fra mange sider og gennem flere år, og som har en betydelig tilslutning også fra partier, der er betænkelige ved denne indskrænkning af nævningeinstitutionen.

Vi har derfor foreslået, at man så til gengæld ændrer nævningekriterierne i retsplejeloven og siger, at uanset at strafferammen for disse tre ting nu i de normale stk. 1-tilfælde er nedbragt til 6 år, skal de stadig væk nævningebehandles; der er ingen realitetsændring i det.

Men så er der, som hr. Hagen Hagensen, fru Aase Olesen og vistnok også fru Ebba Strange var inde på, en lille bitte udvidelse i det, vi har foreslået. Her vil jeg gerne understrege, at det ikke er noget kardinalpunkt for